

X.

Est verò prædicatio vel in quid, h. e. in casu recto, vel in quale h. e. in casu obliquo.

XI.

Asciipiuntur prædicationes morales, qui prædicationes in Quale solent exprimere in casu recto e. g. homo est Doctor. Homo est Consul. &c. nisi velimus in his exemplis prædicationem in quid, sensu sc. morali agnoscere.

XII.

Prædicationis in quid fundamentum petitur è doctrinâ univocorum: prædicationes in quale fundantur in doctrinâ paronymorum.

XIII.

Non opus est, ut augeatur quinarium Prædicabilium numerus; Genus, Species, Differentia, Proprium & Accidens.

XIV.

Supra Prædicamenta datur Conceptus superior, asci non dicitur Genus: in prædicabilibus tamen eo potest aliqua tenus referri.

XV.

Dantur species monadicæ: neque tamen rationibus carent, quæ species ejusmodi non recipiunt.

XVI.

Differentiarum exempla vix peti possunt è classibus rerum physicarum: major copia est in classe rerum moralium, quippe quas hominum opinio s. imputatio constituit. e. g. Si Princeps facit consiliarium, necesse est, à Principe cognosci differentiam consiliiarii. Et hæc est causa, cur à Logicâ non possit abesse arbor prædicamentalis rerum in disciplinis moralibus definiendarum.

XVII.

Propria sunt, quæ demonstrari possunt per differentiam.

XVIII.

Etsi accidens, ut sonat definitio, adesse & abesse potest citrà subjecti corruptionem; ea tamen prædicatio, Homo moritur, non immeritò refertur ad hoc prædicabile.

A 2

XIX.